

τὸν δρίζοντα ἔχοντα χρώμα αἵματος, κομήτης ἔχων σχῆμα σπάθης ἐφάνη πρὸς μεσημβρίαν, πόλεις δὲ τετειχισμέναι καὶ στρατοὶ ἔτομοι εἰς μάχην, ἔχοντες ὡς σημαίαν τὸν σταυρὸν, ἐφαίνοντο εἰς τοὺς αἰθέρας. Τέλος, διηγούνται ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ σκιὰ τοῦ μεγάλου Καρόλου, ἐξελοῦσα τοῦ Ἀδου, περιήρχετο καὶ πρῶτρυνε τοὺς χριστιανούς εἰς τὸν κατὰ τῶν ἀπίστων πόλεμον. Οὕτω δ' ἐνθουσιασμός ἐδημιούργει ἐν τῇ φαντασίᾳ τὰ τεράστια, καὶ ταῦτα πάλιν ἐξέκαιον ἔτι μᾶλλον τὸν ἐνθουσιασμόν· ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά καὶ γέροντες, ἀπὸ τοῦ Ῥήνου μέχρι τῶν Πυρηναίων, καὶ ἀπὸ τοῦ Τιβέρεως μέχρι τοῦ ὠκεανοῦ, ἔτρεχον φέροντες ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος τὸν ἐρυθροῦν σταυρόν.

(ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΜΕΛΕΤΗΘΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑ.

Ο Κάρλος Δεβονσὺ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ θεάτρου ἀπέπεμψε τὸν ὑπνρέτην του, ἠνέφξε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του καὶ ἤναψεν ἐν σιγάρων — ταῦτα συνέβαινον περὶ τὸ μεσονύκτιον — Ὁ Δεβονσὺ ἦτο εἰκοσιεξαετής καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν δυσυχέστατον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Τὴν πρωΐαν δηλαδὴ τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ἀπέσειλεν ἕνα ἐκ τῶν πλησιεσέων συγγενῶν του νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν Εὐγενίαν Δεραμβούρην, πλουσίαν κληρονόμον, καὶ διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θείου της Δεραμβούρη. Ὁ θεὸς της τὴν πρότασιν ταύτην ἀκούσας ἐξέφρασε μὲν τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν τιμὴν, ἧς ἡξιοῦτο ἡ ἀνεψιά του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἡλικία αὐτῆς, ἦτον εἰσέτι ἄωρος δὲν ἀπεφάσισεν εἰσέτι περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς της· ὁ ἐντολοδόχος τοῦ Δεβονσὺ ἐπέμενε εἰς τὴν πρότασιν του, ἐγκωμιάζων τὴν εὐγενῆ καὶ ἔντιμον καταγωγὴν τοῦ νέου, τὴν εὐφυΐαν του, τὰ πολλὰ του προτερήματα καὶ τέλος τὸ εὐεῖδες τῆς μορφῆς του, προσθέτων ὡς ἔσχατον ἐπιχείρημα ὅτι οἱ δύο νέοι ἀντηγαπῶντο περιπαθῶς. Τότε δ' Ὁ Δεραμβούρης ἀγχανκτῆσας καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος παραφερθεὶς ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

— Ὁ Κ. Δεβονσὺ εἶναι νέος ἔντιμος, ἀνήκει εἰς γένος λαμπρὸν, εἶναι εὐεῖδης καὶ πνευματώδης ἀληθῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε περιουσίαν οὔτε ἔργον τι, ἐπομένως ἀπορῶ πῶς τολμᾷ νὰ ζητῇ εἰς γάμον πλουσίαν κληρονόμον, δικαιοῦμένην ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ συζύγου της περιουσίαν ἴσην τοῦλάχιστον τῆς ἐδικῆς της.

Μετὰ τοιοῦτους λόγους βεβαίως ἡ διαπραγματεύσεις δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ αἰσιον πέρας. Λόγοι ὀργίλοι ἐλέχθησαν ἐκατέρωθεν, καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ Καρόλου Δεβονσὺ ἐματαιώθησαν· εἶδεν ὅτι ἐλπίς συμβιβασμοῦ πλέον δὲν ὑπῆρχεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὰς ἐπισκέψεις του εἰς οἰκίαν ἐν ἣ ἡ ἐμφάνισίς του ἤθελεν εἶσθαι τοῦ λοιποῦ ἄτοπος καὶ νὰ καταπνίξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ σφοδρότατον αἶσθημά του.

Τί ποιητέον; νὰ ἀρπάσῃ τὴν κόρην; Τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον δὲν ἐνέκρινε, καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι ἡ κοινωνία ἤθελεν ἀποδώσει τὸ κίνημα τοῦτο ὅχι εἰς τὸν ἔρωτα ἀλλ' εἰς τὰ πλοῦτη τῆς Κ. Δεραμβούρης· ἐκτὸς τούτου δὲν ἦτο καὶ βέβαιος ἂν ἡ Εὐγενία συγκατένευεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς φυγῆς. Ταῦτα ἀναλογιζόμενός ὁ Κάρλος ἐθεώρει ἑαυτὸν παίγνιον ὀλεθρίας εἰμαρμένης, καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν μόνον ἐπεφυλάσσετο τὸ ποτήριον τοῦτο, ἐνῷ ὅ,τι τότε συνέβαινε εἰς αὐτὸν, συμβαίνει καθ' ἐκάστην εἰς ὅλας τὰς συνοικίας τῶν Παρισίων. Εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον ἐλπίζων νὰ ἴδῃ τὴν Εὐγενίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἡ πατήρ, καθόσον ὁ Κ. Δεραμβούρης μετὰ τῆς συζύγου του εὐρίσκοντο μόνοι εἰς τὸ θεωρεῖον. Ἐκάπνισε λοιπὸν τὸ σιγάρων του, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡτοιμάσθη νὰ κατακλινθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ ὡς νὰ μὴ ἦτο παντάπασιν ἐρωτευμένος, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη. Ἐμπρὸς, εἶπε, φρονῶν ὅτι εἶναι ὁ ὑπνρέτης του· ἡ θύρα ἠνέφχθη καὶ κρότος βημάτων ἐλαφρῶν καὶ περιφόβων ἠκούσθη· ἐστράφη, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν κυρίαν Δεραμβούρην, τὴν θείαν τῆς ἐρωμένης του. Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ· τὸ ὀρολόγιον ἐσήμανε τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ Κ. Δεραμβούρη κάτωχρος καὶ τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως ἔπεσεν ἐπὶ τινος προστυχόντος θρονίου καὶ ἔνευσε πρὸς αὐτὸν νὰ καθίσῃ πλησίον της.

— Σὰς ἐκπλήττει βεβαίως ἡ κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐπίσκεψίς μου, εἶπε, συγκεντρώσασα ἐπὶ τέλους ὅλας τὰς δυνάμεις της· ἔρχομαι νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ τοῦ συνοικεσίου σας.

— Περὶ τοῦ συνοικεσίου μου; τί λέγετε, κυρία;

— Ναί, κύριε, περὶ αὐτοῦ.

— Μετὰ τῆς ἀνεψιάς σας;

— Ἀναμφιβόλως· δὲν τὴν ἀγαπᾶτε;

— Τὴν λατρεύω μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, εἶναι ἐδική σας, ἐγὼ τοῦλάχιστον, καθὼς θεία της, συγκατατίθεμαι εἰς

τὸν γάμον σας.

— ὦ Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, μὲ ἡπάτησαν λοιπὸν κυρία ; Ὁ συγγενής μου τὸν ὁποῖον ἐπιφόρτισα νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν, μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι τὴν ἄρνησιν τοῦ Κ. Δεραμβούρη ὑπεστηρίζατε καὶ ὑμεῖς.

— Τὸ πρᾶγμα ἔχει πραγματικῶς οὕτω, κύριε ὁ σύζυγός μου ἦτο παρὼν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ φανῶ διχογνωμοῦσα ἐνώπιόν του ὕστερον ὅμως σκεφθεῖσα ὀριμότερον δὲν εὔρον πολὺ ἰσχυροὺς τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως· διότι ἀληθῶς μὲν δὲν ἔχετε σεῖς περιουσίαν, ἀλλ' ἐκεῖνη ἔχει ἱκανὴν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης· ἔπειτα γνωρίζω ὅτι ἀνταγαπάσθε. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι, ἀποδοκιμάζουσα τὴν ἐκλογὴν τῆς καρδίας της, διεκλύβουν τὴν εὐτυχίαν της, ἴσως μάλιστα καὶ τὴν ζωὴν της . . . Πόσον αἱ σκέψεις αὗται μὲ ἐβασάνισαν κρίνατε ἐκ τῆς κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐπισκέψεώς μου . . . Τί ἀποφασίζετε, κύριε, θέλετε τὴν ἀνεψιάν μου ;

— Ἐρωτᾶτε ἂν τὴν θέλω ! Τὴν ζωὴν μου δίδω εἰς ἀντάλλαγμα τοιαύτης εὐδαιμονίας.

— Πρέπει τότε νὰ τὴν ἀρπάσῃτε.

— Νὰ τὴν ἀρπάσω, ἐνῷ συγκατατίθεσθε εἰς τὸν γάμον μου ;

— Ναί, νὰ τὴν ἀρπάσῃτε, καὶ μάλιστα ἄνευ ἀναβολῆς, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, πάραυτα . . . Ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει, ἂν θέλητε νὰ νυμφευθῇτε τὴν Εὐγενίαν, διότι ὁ Κ. Δεραμβούρης δὲν θὰ δώσῃ ποτὲ τὴν συγκατάθεσίν του. Ἀποφασίσατε ; . . . εἰς σὰς τῶρα ἐναπόκειται νὰ καταπείσητε τὴν Εὐγενίαν.

— Ἐλπίζω νὰ τὴν καταπείσω, καὶ μάλιστα ὅταν κάμω χρῆσιν τοῦ ὀνόματός σας . . .

— Ὁχι πρὸς τὸ παρόν ! . . . Βραδύτερον θέλω εὐχαρίστως ὁμολογήσει ὅτι συνήργησα εἰς τὴν ἀρπαγὴν, διότι ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ἀρμάζει νὰ ἐκτεθῶ εὐθὺς εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου μου· οὐχ ἥττον μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι θέλω σὰς συντρέξει τὸ ἐπ' ἐμοί. Θὰ ἀπομακρύνω τὸν θαλαμηπόλον τῆς Εὐγενίας καὶ τὸν θυρωρὸν, καὶ θὰ κατορθώσω νὰ εὔρητε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἀνοικτήν.

Μετὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐξομολόγησιν ἡ Κ. Δεραμβούρη ἀπῆλθεν ἀφήσασα τὸν Κάρολον ὅλως περιχαρῇ ἀλλὰ καὶ μεγάλως ἐκπεπληγμένον. Οὕτω λοιπὸν ἡ θεία τῆς Εὐγενίας ὑπεστήριζε τὸν ἔρωτά του καὶ τῷ ὑπεδείκνυε, τὸν παρσένει μάλιστα εἰς μέτρον, τὸ ὁποῖον ἀπλῶς συλλογιζόμενος ἔτρεμεν. Ὅθεν ἐσυμπαίρανε, παραφε-

ρόμενος ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους του, ὅτι ὁ πρὸς τὴν Εὐγενίαν ἔρωσ του συνεκίνησε τὴν θείαν της.

— Θὰ ὑπέφερε πολλὰ εἰς τὴν νεότητά της, διελογίζετο, θὰ ἡγάπα ἴσως κανένα, ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπανδρευθῇ. Ὁ Δεραμβούρης εἶναι ἄνθρωπος τραχὺς, βίαιος καὶ τίς οἶδε πόσα δεινὰ ὑπέστη συζῶσα ἐπὶ εἰκοσαετίαν μετ' αὐτοῦ ἡ πληγὴ εἰσέτι δὲν ἐπουλώθη, καὶ θέλει νὰ σώσῃ τὴν ἀνεψιάν τῶν δεινῶν, ἐξ ὧν αὐτὴ πάσχει.

Πολλὰς ἐτοιμασίας δὲν εἶχε νὰ κάμῃ πρὸς τὸ παρὸν ἤρκει νὰ τρέξῃ, νὰ φέρῃ τὴν Εὐγενίαν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ περιμείνει ἕως οὗ ἐπέλθῃ ἡ ἡμέρα, τότε δὲ ἠδύνατο νὰ εὔρῃ καταλλήλοτερον καὶ ἀσφαλέστερον καταφύγιον. Ἐνεδύθη ὅθεν τὸν ἐπενδύτην του, ἐνδυμα παραδεδεγμένον διὰ τὰς ἀρπαγὰς, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' αἴφνης ἀνοιχθείσης τῆς θύρας εὐρέθη ἀντικρὺ τοῦ Κ. Δεραμβούρη. Ὁ Κάρολος ἐξαφνίσθη, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πᾶν κατεστράφη, ὅτι ὁ Δεραμβούρης συνήντησε τὴν σύζυγόν του, ὅτι εἶχε κατακοπεύσει τὰ διαδήματά της, καὶ ὅτι ἤθελεν ἐφορμήσει κατ' αὐτοῦ ὡς ἀμείλικτος κηδεμὼν ἢ ζηλότυπος σύζυγος.

— Μεθ' ὅσα σήμερον συνέβησαν, εἶπεν ὁ Δεραμβούρης, δὲν θὰ περιμένετε βεβαίως νὰ μὲ ἰδῇτε εἰς τὴν οἰκίαν σας, καὶ προπάντων κατὰ τοιαύτην ὥραν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος, ἀπεκδυθεὶς ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ἄν ὁ συγγενής σας σὰς διεβίβασε τὴν συνομιλίαν μας, ὀφείλω νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην δι' ὅσα εἶπον . . . Ἐν τούτοις, κύριε, λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπῆνεσα τὰ προτερήματά σας, καὶ ὅτι μόνον σφάλμα ὑμῶν εὔρον τὴν ἔλλειψιν περιουσίας.

— Κύριε . . .

— Ἐσφαλλὼν, εἶπεν ὁ Δεραμβούρης διακόφας τὸν Κάρολον, ἀλλὰ τί νὰ σὰς εἶπω, ὅταν τις φθάσῃ εἰς ὄριμον ἡλικίαν δίδει ἐνίοτε μεγάλην σημασίαν εἰς τὸ ἀργύριον, καὶ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃτε. Ἐκτὸς τούτου ἡ σύζυγός μου ἦτο παροῦσα, ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Εὐγενίαν ὅλα ταῦτα ὅθεν μὲ παρέσυραν πέραν τοῦ πρέποντος . . . Ἐρχομαι νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα. Ἀγαπάτε τὴν ἀνεψιάν μου ; σὰς τὴν δίδω λοιπὸν, ἀλλ' ὑπὸ ἕναν ὄρον.

— Ποῖον, κύριε ;

— Πρέπει νὰ τὴν ἀρπάσῃτε. Σὰς ἐκπλήττει ἴσως

τοῦτο, ἀλλ' ὅμως εἶναι φυσικώτατον. . . Ἐάν ἡξεύρατε. . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆτε τί συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν μου. Εἶμαι κατὰ τὸ φαινόμενον ἐγὼ ὁ κύριος, καὶ ὅμως μὲ σύρει ἡ σύζυγός μου· τέλος πάντων πρέπει ἀφεύκτως ἡ Εὐγενία νὰ φύγῃ, καὶ νὰ μὴ εὐρεθῇ αὐριον τὴν πρωΐαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐάν λοιπόν, ὡς μὲ ἐβεβαίωσαν ὁ συγγενής σας, ἀνταχαπάσθε, δὲν πιστεύω νὰ σᾶς φανῇ τὸ σχέδιόν μου ἀπότολμον. . . Διστάζετε, κύριε ;

— Ὁχι, ὅχι παντάπασιν.

— Ἡ διαγωγή μου σᾶς φαίνεται παράδοξος, θὰ ἐρωτᾶτε ἐκυτὸν, ἐάν εἶμαι ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος τῆς πρωΐας ; Ἰσως ἔχετε δίκαιον. . . ἀλλὰ τί σᾶς μέλει ; οἱ πόθοί σας πραγματοποιοῦνται. . . Θὰ προβῶ μάλιστα καὶ περαιτέρω· λάβετε τὸ κλειδίον τοῦτο, δι' αὐτοῦ ἀνοίγετε τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ἐγὼ δὲ θέλω φροντίσει ὅπως ἡ σύζυγός μου μὴ ὑποπτευθῇ τίποτε.

Ὁ Κάρολος ἔλαβε τὸ κλειδίον, ὁ δὲ Δερκαμβούρης ἀνεχώρησε.

— Τί ἄρά γε ἔπαθον ; διελογίζετο ὁ νέος, μήπως ἔγεινα ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐκτομυριούχος ; μήπως ἐν ἀγνοίᾳ μου ἐκληρονόμησα ;

Εἰκοσάκις ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Δερκαμβούρην περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῆς συζύγου του, νὰ εἴπῃ ὅτι πρὸ μικροῦ ἦτο μετ' αὐτῆς, καὶ ὅτι ἀφοῦ ἀμφότεροι ἦσαν σύμφωνοι ἦτον περιττὴ ἡ ἀρπαγὴ, ἀλλὰ παρατηρήσας ὅτι καὶ οἱ δύο ἔκρυπτον τοὺς σκοποὺς των, ὑποπτεύθη ὅτι κἄτι μυστήριον ὑπεκρύπτετο καὶ ἐπομένως ἀνεχαίτησθη. Δυσάρεστοι ὅμως συλλογισμοὶ τὸν ἐβασάνιζον· ὁ Δερκαμβούρης τὴν πρωΐαν ἀκόμῃ αὐτὴν, πρότασιν ἀπλῶς ἀκούσας περὶ γάμου τῆς ἀνεψιάς του, ἐγένετο μανιῶδης· εἶναι πολὺ νέα, εἶχεν εἰπῇ, καὶ ἤθελε τὴν ὑπανδρεύσει μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἢ καὶ πέντε ἐτῶν· ἦδη δὲ μετ' ὀλίγας μόλις ὥρας ἀπεφάσιζον ἀμφότεροι, κρύφα ὁ εἰς τοῦ ἐτέρου, νὰ τὴν ὑπανδρεύσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς, ἐν ἀκαρεΐ, καὶ μόνον τὴν ἀρπαγὴν εὕρισκον τὸ καταλληλότερον πρὸς τοῦτο μέσον ! Ἐπρεπε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς τὴν οἰκίαν ! Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἱκανὰ πολλὰς νὰ διεγείρῳσιν ὑπονοίας, καὶ πολλὰς νὰ γεννήσωσιν ἀμφιβολίας.

Ἄλλ' ὁ Κάρολος, καθὼ ἐρωτευμένος, ἐλαχίστην ἔδωκε προσοχὴν εἰς ὅλα ταῦτα, οὐδ' ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἰνίγμα, ἀλλὰ διευθύνθη ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δερκαμβούρου. Δύο εἰσοδοὶ ὑπῆρχαν ἀνοικταί, ἡ διὰ τῆς μεγάλης θύρας καὶ ἡ

διὰ τοῦ κήπου· ἐπροτίμησε λοιπὸν τὴν τελευταίαν. Οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπῆρχε, τὸ κλειδίον ἐφηρμόζετο θαυμασίως, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ κήπῳ ἅπου τὰ πάντα ἠσύχαζον. Ὁ κύων ἐκοιμάτο, ὅλαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν· ψυχὴ ζωσα δὲν ἐφαίνετο, καὶ ἡ κλίμαξ ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ μικροῦ λαμπτήρος. Ὁ Κάρολος ἀνέβη ἀσφρητὶ καὶ πολλὰ διελθὼν ἀλληλοδιαδόχως δωμάτια ἐφθασε τελευταῖον εἰς τὸν θάλαμον τῆς Εὐγενίας ὅπου εὗρεν αὐτὴν ὀρθίαν, ὠχράν, τὰς χεῖρας ἔχουσιν συνημένους καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ· ἐφαίνετο ὡσάν ἡ θέα τῶν περὶ αὐτὴν ἀντικειμένων νὰ τῇ ἐπροξένει τρόμον, καὶ ὡσάν ἐφοβεῖτο νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀμα εἶδε τὸν Κάρολον ἀνέκραξεν ὑπὸ χαρᾶς, λησμονήσασα καὶ ποῦ εὕρισκετο καὶ ποῖα ὥρα ἦτο· ἐθεώρησε τὸν Κάρολον ὡς σωτῆρα.

— Ἄ ! κύριε, ἀνέκραξεν ἐκείνη, ἰδοὺ ἤλθες, δόξα τῷ Θεῷ. Ἐλθέ, ἃς ἀναχωρήσωμεν. Θέλεις νὰ γίνῃς ἐλευθερωτὴς μου ;

Καὶ ἐβρίφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Κ. Βουσού, ὅστις φέρων τὸ εὐάρεστον ἐκείνο φορτίον ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ τὴν ἀπέθεσεν ἄνευ δυσκολίας εἰς τὸν κήπον. Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς ἡ Εὐγενία εὐρέθη σῶα καὶ ἀβλαβὴς εἰς τὴν κομπὴν αἵθουσαν τοῦ νεανίου· οὐδέποτε ἀρπαγὴ ἐξετελέσθη ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον. Ὁ Βουσὺ ὁμοιάζε πρὸς τοὺς ἥρωας ἐκείνους τῶν παιδικῶν μας μύθων, ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων τὰ δένδρα κλίνουσιν, οἱ φράγμοι καταπίπτουσιν, οἵτινες προχωροῦσιν ἐν μέσῳ κοιμωμένων φυλάκων καὶ εἰσδύουσι μέχρι τῆς βασιλίσσης, ἥτις τοὺς περιμένει. Ἐνταῦθα ὅμως ἡ νεανὶς ἤνοιξε μεγάλους καὶ ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς καὶ φρικτωσά ἐκ τρόμου ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς εἶπε,

— Κάρολε, Κάρολε, δὲν ἔχω πλέον ἄλλον εἰμὴ σὲ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἐν ὅσῳ ζῶ ἡ ὑποστήριξις μου δὲν θὰ σοὶ λείψῃ, ἀπήντησεν ὁ νέος. Ἀλλὰ πόθεν προέρχεται ὁ τρόμος σου ; τί δηλοῖ ἡ κατάστασις εἰς ἣν σὲ εὗρον ; ὦ Εὐγενία, εἰπέ μοι πόθεν προέρχεται ἡ εὐτυχία μου ;

— Τοῦναντίον ἐγὼ, εἶπεν ἡ Εὐγενία, πρέπει νὰ σ' ἐρωτήσω πῶς ἐφθασες εἰς τόσον κατάλληλον στιγμὴν πρὸς βοήθειάν μου ; Ἀλλ' ἐν πρώτοις θὰ σοὶ εἴπω ἀπὸ ποίου κινδύνου μὲ ἀπῆλλαξας.

Ἡ γενομένη σήμερον τὴν πρωΐαν πρότασις τοῦ

συγγενούς σου ἀπῆλπισε τὸν Κ. Δεραμβούρην· ὅ-
τι δὲ πρὸ πάντων τὸν κατέστησεν ἐμμανῆ εἶναι
ἡ φανέρωσις τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων μου. Εὔρε
μὲν ἀπλούστατον τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου, ἀλλὰ
δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἰδικόν μου ὅθεν
προσκαλέσας με μοι ἀπηύθυνεν ἐπιπλήξεις καὶ ἀ-
πειλὰς πολυαριθμούς, τὸ δὲ ἐσπέρας δὲν μὲ προσ-
έλαθεν εἰς τὸ θέατρον ἀπὸ φόβου μὴ σὲ ἰδῶ· ἔ-
μεινα λοιπὸν μόνη εἰς τὸν οἶκον· ὅταν ὁ θεῖος
καὶ ἡ θεία μου ἐπανῆλθον ἡμῖν εἰσέτι εἰς τὴν αἴ-
θουσαν, καὶ μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ κρυβῶ εἰς μι-
κρόν τι δωμάτιον ἔχον δύο θύρας, καὶ ὅθεν ἡδυ-
νάμην ἀκούουσα τὰ πάντα νὰ φύγω ἐν ἀνάγκῃ,
διότι ἡμῖν βεβαία ὅτι ἤθελον ὁμιλεῖν περὶ ἡμῶν.
Ἐλθόντες λοιπὸν ἐκάθησαν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἔβλεπον.
—Πόσον εἴμεθα δυστυχεῖς, εἶπεν ὁ θεῖός μου,
ἰδοὺ ἡ Εὐγενία ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἀποκαταστά-
σεως, ἡ αἵτησις τοῦ κυρίου Βουσύ εἶναι ἡ πρώτη
καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἄλλοι θὰ ἐπαναλάβωσι τοι-
αύτας.

—Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπερ θὰ πράξῃ εἰς σύζυ-
γος ὑπέλαθεν ἡ θεία μου, εἶναι νὰ σᾶς ζητήσῃ
λογαριασμόν.

—Ναί, ἂν ὁ υἱός σας εἶχε δέκα ἔτη περισσότερα...

—Αὐτὸ μῆτε νὰ τὸ σκεφθῶμεν πρέπει, εἶπεν ἡ
θεία μου, μία κληρονόμος τόσον πλουσία ὡς ἡ
Εὐγενία δὲν θὰ περιμείνῃ νὰ γίνῃ εἰκοσιν ὀκτῶ ἐ-
τῶν ὅπως νυμφευθῇ, καὶ κατὰ τὴν ἐνηλικιότητα
αὐτῆς θὰ μᾶς φύγῃ.

Μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆν, ὁ θεῖός μου ἐπα-
νέλαθεν·

—Οἱ λογαριασμοὶ δὲν εἶναι τίποτε, διότι δύνα-
ται τις νὰ εἴπῃ ὅ,τι θέλει· ἄλλως τε δὲν εἶναι
δύσκολον νὰ ἐπιτύχῃ τις ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐνὸς συ-
ζύγου ἢ καὶ ἀπὸ τὴν Εὐγενίαν αὐτὴν ἐν πρᾶγμα
ὅπερ γίνεταί μετὰ ξὺν ἀνθρώπων ὡς ὑμεῖς, νὰ πα-
ρατηρηθῶσι δηλαδὴ οἱ λογαριασμοὶ μὲ κλειστοὺς
ὀφθαλμούς. Τοῦτο δὲν μὲ ἀνησυχεῖ, εἰμὶ μόνον
ὅτι κατεστράφημεν.

Τότε ὁ θεῖός μου ἐξηγήθη λεπτομερῶς τὴν
θέσιν του, εἶπεν ὅτι τὰ κτήματά του εἰσὶν ἐνυ-
πόθηκα, τὰ εἰσοδήματά του κατεσχημένα, ἡ ὑπο-
γραφή του εἰς χεῖρας πολλῶν, οἱ δανεισταὶ
του πολυαριθμοὶ καὶ ἀνυπόμονοι, πανταχόθεν ἴσως
παρουσιάζεται ἡ καταστροφή καὶ ἴσως καταστρο-
φὴ προσεχῆς καὶ ἄτιμος. Ὄφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὸ μέγαρον, νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς ὑπηρέτας, ἴσως
νὰ φύγῃ καὶ νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ ἐν ἀθλιότητι
καὶ στερήσει· ἡ θέσις του ἦτον οἰκτρὰ, ἰδίως διὰ

μίαν γυναῖκα συνειθισμένην, ὡς ἡ θεία μου, νὰ
ζῇ πολυτελῶς, κεκοσμημένη μὲ ἀδάμαντας, καὶ
μεταβαίνουσα συνεχῶς εἰς τὸ θέατρον, ὅπου τὴν
περικύκλουν νέοι πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς.

—Τὸ τέκνον μου, εἶπε, θὰ μείνῃ δυστυχὲς καὶ
ἴσως ἐστερημένον ἀνατροφῆς, ἐνῶ ἡ ἐξαδέλφη του
Εὐγενία θὰ ἀπολαμβάνῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης.

Ἦθελον νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου, νὰ ριφθῶ εἰς
τοὺς βραχίονας τῆς θείας μου, καὶ νὰ τῇ εἴπω ὅ-
τι μοιράζω μὲ τὸν ἐξαδέλφον μου ὅλην μου τὴν
περιουσίαν, ὅτε ὁ θεῖός μου εἶπεν·

—Ἄν ὅμως ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶχε τέκνον θὰ ἦ-
μην ἐγὼ ὁ μόνος φυσικὸς κληρονόμος του.

—Ἵστε ἂν ἡ Εὐγενία, ἣν αἱ φροντίδες μου πρὸ
δύο ἐτῶν ἔσωσαν, ἀπέθνησκε, θὰ εἴμεθα πλούσιοι.

—Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ θεῖός μου.

Ἦρχισε τότε ἐκ νέου τὴν διήγησιν τῆς κακῆς
του θέσεως, παρέστησε τὴν σχεδὸν ἄμεσον κατα-
στροφήν του, ἔκαμε τὴν σύζυγόν του νὰ ὁμο-
λογήσῃ ὅτι τὸ ἀπλούστατον γεγονὸς ἐδύνατο νὰ
ἐπισπεύσῃ τὴν πτώσιν του, καὶ ἀμφότεροι ὡμο-
λόγησαν ὅτι ὁ θάνατός μου πρὸ δύο ἐτῶν ἂν
συνέβαιεν, ἤθελε διασκεδάσαι τὴν δεινὴν θέσιν
εἰς ἣν εὐρίσκοντο, καὶ ὅτι τέλος ἡμῖν τὸ μόνον
πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἡ σκέψις αὕτη,
προσέθηκεν ἡ Εὐγενία, μὲ ἔθλιψεν ὑπερβολικῶς
καὶ ἀνεχαίτισα τὴν ὁρμὴν τῆς γενναιοφροσύνης μου
ὕπερ τοῦ ἐξαδέλφου μου, διότι μὲ εἶχον προορί-
σει εἰς λίαν σκληρὰν θύσαν. Κάρολε, Κάρολε, ἡ
ἰδέα τοῦ ἐγκλήματός εἶχεν γεννηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ
τοῦ θεοῦ καὶ τῆς θείας μου. Ἐν πρώτῃς ἤκου-
σα εὐχὰς ἀπαισίους εἶτα σχέδιον ὀλέθριον. Δὲν
ἤθελον νὰ χάσωσι τὴν ὑπόληψιν τῶν ἤθελον νὰ
πλουτίσωσιν ἐν παιδίον ἀγαπητὸν, καὶ νὰ ζήσωσι
καὶ αὐτοὶ εὐτυχῶς· εἶπον λοιπὸν ὅτι ἐδύνατο
νὰ ἐπέλθῃ συμβάν τι ἀνώτερον πάσης ὑπο-
νοίας...

—Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, πῶς Εὐγενία, θέ-
λοντες νὰ σφετερισθῶσι τὴν παρουσίαν σου, ἐπε-
βουλεύοντο τὴν ζωὴν σου;

—Ἦκουσα εἶπεν ἡ νεᾶνις, λόγους τόσον φρικώ-
δεις, ὥστε τὰ χεῖλη μου ἔτρεμον, κῶφως κατέ-
λαβε τὰ ὦτά μου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐθαμβώθησαν
καὶ ἔμεινα δὲν ἠξέυρω πόσον ὡς ἀπόπληκτος. Τέ-
λος εἶδον ὡς διὰ μέσου νέφους τὴν θείαν μου ἀ-
νάπτουσαν τὸ κηρίον καὶ ἀποχαιρετῶσαν τὸν θεῖόν
μου· ἔκτοτε ἐστάθην ὀρθία χωρὶς νὰ τολμήσω
νὰ καθίσω, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ κατακλινθῶ
ἐκ φόβου μὴ μὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος. Καὶ βεβαίως

δὲν ὄνειρεύθην.

— Ὅχι δὲν ὄνειρεύεσαι.

— Ὡ Θεέ μου, εἶναι ἀληθές; Καὶ πῶς μὲ ἔσωσας;

— Δὲν σέ ἔσωσα ἐγὼ, Εὐγενία, ἀλλ' ἐκεῖνοι. Κατέλαβες καὶ τοὺς δύο διαβουλευσμένους περὶ τῆς οἰκτρᾶς θέσεώς των καὶ περὶ σχεδίων ἐνόχων. Ὅταν ἔμειναν μόνοι μὲ τὴν συνειδήσιν των, ὁ ἔλεγχος αὐτῆς τοὺς ἔτυψε, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες σὲ ἠρνήθησαν εἰς τὸν ἔρωτά μου, ἤλθον νὰ θέσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὸ τὴν αἰγίδα μου, διότι ἤλθον καὶ οἱ δύο ἐνταῦθα. Ἡθέλησαν καὶ οἱ δύο ν' ἀποφύγωσιν ἐξ ἐγκλημα καὶ χωρὶς νὰ τὸ εἴπωσιν ἀνέδραμον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ μέσον. Δόξαν ἄς ἔχῃ ὁ ὕψιστος! Εὐγενία, ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει, ἀπόβαλε πάντα φόβον, ἐλθε εἰς τὴν οἰκογένειάν μου παρ' ἣ θέλεις μείνει μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γάμου μας. . . . Τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ἄς μείνῃ μεταξὺ ἡμῶν. . . . Ὅχι ἰδῶ τὸν θεῖόν σου, καὶ ἂν δυνηθῶμεν θὰ ἐμποδίσωμεν τὴν καταστροφὴν του, διότι ἡ μεταμέλεια εἶναι ἀρετὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἄς τὸν συγχωρήσωμεν, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἀπομάξασα ἐν δάκρυ.

— Ὅπόσαι συγκινήσεις κατὰ τὴν νύκτα ταύτην! εἶπεν ὁ Κάρολος καθ' ἑαυτόν· ὅλα τὰ δράματα δὲν συμβαίνουσιν εἰς τὸ θέατρον.

(Ἐκτοῦ Γαλλικοῦ)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Μῦθοι τοῦ Λαφονταίνου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κατ' ἐκλογὴν μεταφρασμένοι ὑπὸ Μ. Ἀνδρεάδου τοῦ Κυπρίου, καὶ ἐκδεδομένοι ἐπιστασίᾳ καὶ δαπάνῃ Μ. καὶ Ε. Ἀθήνησι, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείας.—Τιμῶνται δραχμῆς.

Οἱ εἰσερχόμενοι ἐν τῷ καφενεῖῳ τῆς ὥραίας Ἑλλάδος ἀναμφιδόλως θὰ εἶδον πολλὰκις σεβάσμιον τινὰ γέροντα ἀναγινώσκοντα τὰς ἐφημερίδας, ὅστις, ὅλως διάφορον ἐνδυμασίαν καὶ κουράν φέρων, ἀποτελεῖ διακεκριμένην ἀντίθεσιν πρὸς πάντας τοὺς παρακκημένους. Ὁ ἀνὴρ οὗτος φέρει μακρὰν γενειάδα καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην, ἣτις ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων μέχρι πρὸ ὀλίγου ἦν τὸ ἐνδυμα τῶν λογίων τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ σημερινὸς πρωθυπουργός μας παρουσιάζεται, ὁσάκις τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους τὸ ἀπαιτήσωσιν, ἐνώπιον τῆς β'. τῶν

Ἑλλήνων συνελεύσεως, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ διατὸν ἀναχρονισμόν τοῦτον.

Ἡ Τύχη δὲν ἐφάνη βεβαίως εὐνοϊκὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καὶ οὗτος ὀλίγον ἐθώπευσεν αὐτήν· ἐπὶ τῆς ὀψέως του ὅμως ἐπικάθηται ἡ ἱλαρότης, καὶ τὸ μέτωπόν του, εἰ καὶ ἐρρύτιδωμένον, ὑπὸ τοῦ χρόνου, εἶναι ὅμως ἀεῖόποτε φαιδρόν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, λέγεις, ὅτι οὐδόλως μεμψιμοιεῖ κα' αὐτῆς, διότι τὰ πάντα θεωρεῖ μάταια καὶ πρόσκαιρα.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ οὐδεμίαν ἔχων ἀξίωσιν, ὁ μὴ καταρῶμενος οὔτε τὴν τύχην, οὔτε τὸν Θεόν, οὔτε τὴν κυβέρνησιν, οὔτε τοὺς συγχρόνους του ὅτι δῆθεν παρεγνώρισαν τὴν ἀξίαν του, ἥξιζεν ἴσως πλεότερον πολλῶν ἄλλων, οἵτινες διότι ἔμαθον τὸ μυστήριον τοῦ savoir faire ἀπέκτησαν καὶ τιμὰς καὶ πλοῦτη καὶ ἄνεσιν καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἄν τις τῶν τοιούτων, λαμβάνων τὴν γλῶσσαν τῆς μυίας τοῦ Λαφονταίνου ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὅτι καὶ ἐκείνη, ἐγκυχωμένη εἰς τὰς ἐπιτυχίας τῆς, εἶπέ ποτε πρὸς τὸν μύρμηκα·

« Πές μου, μύρμηξ κακοήθη,

Εἰς τὴν κεφαλὴν ποτέ σου κάθισες τῶν βασιλέων;
ἐγὼ παίζω ἐκτός τούτου, μὲ τὴν κόμην τῶν ὠραίων,
καὶ φιλῶ ὁπόταν θέλω, τ' ἀλαβάστρινά των στήθη.

Ὁ μεταφραστὴς τῶν μύθων τοῦ Λαφονταίνου, ὁ γηραιὸς καὶ ἀφανὴς Ἀνδρεάδης ἐδικαιούτο ν' ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ ἐπόμενα τοῦ μύρμηκος·

« Εἰς τὴν κεφαλὴν καθίζεις συμφωνῶ, τῶν βασιλέων,
καὶ εἰς τὴν κόμην τῶν ὠραίων
ἀλλ' ἀκόμη καὶ τῶν ὄνων καὶ σοῦ γίνεται συχνάκις αὐτ' ἡ
ἀδιακρισία
τοῦ ὀλέθρου σου αἰτία. » (1)

Τοιαύτη εἶναι ἡ μετάφρασις ὅλων τῶν μύθων, ἀφελῆς, φυσικὴ καὶ πιστὴ συνάμα· ἡ στιχοιργία ῥεεὶ ἀπροσκοπτως, καὶ μόνον ἐνιαχοῦ παρατηροῦνται στίχοι τινὲς χωλαίνοντες, ἀλλ' οὗτοι εἰσὶν ὀλίγιστοι καὶ εὐδιόρθωτοι. Ὁ Κ. Ἀνδρεάδης, καὶ ἄλλοτε λαβὼν μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Βαρδάρη ἐκδοθέντος ἰταλοελληνικοῦ λεξικοῦ, ὠφέλησε τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν.

Ἀποδείξις τῶν λόγων μας περὶ τῆς φιλολογικῆς ἱκανότητος τοῦ Κ. Ἀνδρεάδου εἶναι ἡ μετάφρασις τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Λαφονταίνου μύθων ἣν οὗτος ἐξεπόνησε καὶ ἥς τὴν δημοσίευσιν ἡμεῖς

(1) Τὰ ἀνωτέρω τεμάχια λαμβάνομεν ἐκ τῆς ἀναγγελιομένης τοῦ κ. Ἀνδρεάδου μετάφράσεως.